Runo raapustaa pitäisi

Pääsiäisestä tarina:

kuinka kansa silloin ennen

vietti juhlaansa keväistä.

Muistot kulkevat kuvissa,

postikorteissa näkyvät

läikähdykset mielissämme,

perinteiset nuo tapamme,

mummon, vaarin kertomukset,

uskomukset kaikenlaiset.

Kuinka tanssi aurinkoinen,

hypähteli taivahalla

aivan aamuvarhaisella

naamalla hohtavin hymynsä.

Kuinka kukko kiepsahutti,

muni kultaisen munansa,

raikuvalla kiekunnalla

kanat orsilta hätisti,

koko tienoon näin herätti.

Kuinka noita harvahammas,

vallan outo tuo eläjä,

lensi yössä luudallansa

taikakassi kainalossa,

väkäleuka vain väpätti

loitsuja kun lasketteli.

Nokipannu keinahteli

iloisesti varren päässä.

Musta katti kiilusilmä

tasapainoili takana,

niskakarvat pörhöllänsä

kipunoita sinkahutti

turkistansa perävaloiksi.

Kulkuneuvo viuhahteli

sinne tänne taidokkaasti

komennossa käskijänsä.

Kuka tietää, minne matka?

Kait kyöpelivuoren kemuihin.

Pajunkissat uinahteli,

vuokot laski kainon päänsä.

Keltainen täysikuu kumotti,

takaa pilven kurkisteli,

nautiskeli näytelmästä,

tyytyväisenä myhäili,

nyökytteli tuumivasti:

Uskotko tätä todeksi?